

ZWIJGEN OF SPREKEN?

In zijn artikel onder Beroepsbelangen, *Tijdschrift* 12 October 1940, No. 41, houdt collega PINKHOF, de vraag beantwoordende: „Wat had ik moeten doen, indien het kind niet gevonden was?” een betoog, waarvan de strekking is: onvoorwaardelijk het beroepsgeheim bewaren ten opzichte van de schuldige moeder.

Maar er bestaat niet alleen die moeder, er is ook nog een kind, dat in groot levensgevaar verkeert en waarop dus in de allereerste plaats de vraag betrekking heeft. En hiermede ligt de zaak niet anders. Het gaat er niet om, of het gevangen zetten van de moeder maatschappelijk meer waard is dan de opoffering van het beroepsgeheim. Tegenover den plicht dit kind te redden wijkt toch zeker het beroepsgeheim terug?

Als de betrokken collega het kind, na voldoende zoeken, niet zou hebben gevonden, is het dan niet zijn dure plicht, hulp bij het zoeken in te roepen, en als het niet anders gaat, dan maar met gebruik der gestelde macht? Zolang het kind niet gevonden is, is het immers nog mogelijk het bedreigde leven te redden? Het spreekt van zelf, dat de arts in dat geval geen schreeuwen moet hebben gehoord, zooals hier! Daarom acht ik het dreigen met politie niet zoo verwerpelijk; daar alles er om gaat het kind zoo snel mogelijk te vinden, geloof ik niet, dat men al te kieskeurig kan zijn.

Waarom schrijft collega PINKHOF, dat recidief wel niet waarschijnlijk te achten is? Men kan hierover van meening verschillen. Maar is dit niet een teeken, dat hij zelf niet zoozeer van de onvoorwaardelijkheid van zijn eisch overtuigd is? Waarom brengt hij dit dan in het geding?

Is de min of meer groote waarschijnlijkheid hiervan dan een voorwaarde voor het al of niet handhaven van het geheim? Nu eenmaal de toekomst mede op het tapijt is gebracht, dringt de vraag zich op: Kan men het kind in handen van deze verzorgsters laten? De collega zal zeker aan dit punt zijn aandacht hebben geschonken. Ingrijpen behoeft geenszins tot openbaar justitieel handelen te leiden. Maar wordt daarbij ook niet, zij het ongewild, het geheim in gevaar gebracht? Men behoeft zich het waarschijnlijke milieu maar voor te stellen. Is dat dan een reden om het na te laten?

Er zijn aan deze zaak nog wel meer kanten. Het is jammer, dat collega PINKHOF door het betrekkelijk eenvoudige geval eener schuldige moeder te stellen, niet de gelegenheid heeft waargenomen zijn meening ten beste te geven aangaande mijns inziens de hoofdquaestie.

Amsterdam, 18 October 1940.

J. A. P. DE BRUYN.

De onwaarschijnlijkheid van herhaling van het misdrijf had ik slechts geopperd om degenen, die het *niet* met mij eens zijn en mochten meenen, door aangifte van het geval die herhaling te kunnen voorkomen, er op te wijzen, dat ook deze aanleiding tot aangifte niet zoo dringend is.

In het door DE BRUYN veronderstelde geval zou de arts kunnen zeggen, dat hij de patiënte niet wenscht te behandelen, omdat zij hem opzettelijk bedriegt omtrent haar toestand, maar dat hij wil wachten, tot een andere arts is gehaald, dien hij dan aangaande haar toestand wil inlichten. Ik zou niet denken, dat de vrouwen dan nog zouden volharden.

Amsterdam, 22 October 1940.

H. PINKHOF.

DE MEDEDEELING VAN DE DOODSOORZAAK.

Nogmaals enkele woorden ter verduidelijking ten behoeve van collega JOOSTEN HATTINK.

De zaak is eenvoudig. Bij de meeste maatschappijen bestond voor den oorlog